

9 | Şah

Doamna Margaret Chatham era directoarea Şcolii Elementare Lincoln de optsprezece ani. Îi cunoştea pe domnul şi doamna Allen. Cu şase ani în urmă, când fusese demolată vechea Şcoală Lincoln, făcuseră toţi trei parte din comitetul de construire a noii şcolii.

În după-amiaza zilei de 1 octombrie, când i-a sunat să stabilească o întâlnire, doamna Chatham a cerut să fie de faţă şi Nick. Era ora 6:30 când a bătut la uşă. I-a deschis Nick.

— Bună seara, Nick, i-a zis directoarea, fără urmă de zâmbet.

— Bună seara, doamnă Chatham, a răspuns Nick, făcând câţiva paşi înapoi când o văzu în cadrul uşii.

Era masivă, cam la fel de înaltă ca tatăl lui Nick, şi lată în umeri. Nick s-a gândit că, dacă ar juca fotbal, ea ar fi fundaş, pentru că tatăl lui fusese fundaş în echipa facultăţii.

Partida nu se terminase

— Bună seara, domnule și doamnă Allen, zise, intrând în camera de zi.

Era îmbrăcată cu un impermeabil negru lung și la gât avea o eșarfă roșie de mătase. Nu și-a dat jos impermeabilul, dar și-a scos eșarfă și a pus-o în buzunarul stâng. Înainte de a se așeza pe scaunul din stânga canapelei, le-a strâns viguros mâinile părinților lui Nick. Mama și tatăl lui Nick stăteau pe canapea, iar Nick, pe balansoarul din fața doamnei Chatham, de cealaltă parte a măsuței de cafea.

— Să știți că nu e o vizită de curtoazie. Avem niște probleme la școală și, din câte se pare, Nick este capul răutăților.

Apoi doamna Chatham le-a povestit părinților lui Nick ce se întâmpla, din punctul ei de vedere: Nick îi încuraja pe colegi să folosească un cuvânt nou, doamna Granger le interzicea, fotografia cu clasa fusese compromisă, sute de copii rămâneau după ore, la școală senzația generală era că are loc o revoltă și că nimeni nu mai respectă nicio regulă.

În timp ce vorbea doamna Chatham, Nick se uita când la mama, când la tatăl lui. Tatăl lui asculta atent, dând din cap și încruntându-se. Părea jenat. Mama lui însă părea mai degrabă enervată.

— Dar nu vi se pare că e o nimica toată și că se face prea mare caz? a întrebat mama lui Nick după ce doamna Chatham și-a terminat povestea.

Nick n-a scos niciun sunet, dar în mintea lui striga: „Bravo, mama, bravo tuturor mamelor din lume!“ Mama lui nu se supăraseră pe el. Se supăraseră pe doamna Granger, poate chiar și pe doamna Chatham. Devenea interesant.

Doamna Allen încă vorbea cu directoarea.

— Copiii inventează și folosesc un cuvânt amuzant. Ce e rău în asta? Chiar trebuie să existe o regulă care să interzică folosirea unui astfel de cuvânt?

Doamna Chatham a oftat.

— Da, cred că pare o nimica toată, a continuat ea. Însă doamna Granger consideră că trebuie să existe niște reguli - ca atunci când le explici elevilor să nu spună „acuma“. Din acest motiv există dicționarele. Și, de fapt, problema nu e neapărat cuvântul în sine. Problema este lipsa de respect arătată autorității.

— Doamna Granger are dreptate, zise domnul Allen. Trebuie să existe niște reguli. Doar nu putem să îi lăsăm pe copii să spună „acuma“, nu?

Și atunci și-a spus și Nick părerea.

— Știți dicționarul acela mare din clasa doamnei Granger? Cuvântul *acuma* e în dicționar. L-am căutat și l-am găsit. Nu înțeleg de ce nu avem voie să folosim un

cuvânt dacă el există în dicționar. Doamna Granger zice chiar că dicționarul ăla mare al ei este legea.

Nick s-a uitat pe rând la expresia de pe fețele celor trei adulți. Îi pusese în încurcătură. Lansase o ditamai bomba.

— Da, păi... dar... da, cum spuneam, nu cuvântul *acuma*, și nici cuvântul *frindel* nu sunt adevărata problemă, a zis doamna Chatham.

— Da, cred că adevărata problemă este felul în care a reacționat doamna Granger la acest experiment lingvistic inofensiv. A reacționat exagerat, nu-i așa, Tom? a întrebat doamna Allen uitându-se la soțul ei.

A venit rândul domnului Allen să se uite pierdut la cei din cameră. Era dezorientat.

— Da, sigur... C-cred că da... Adică nimeni nu a pățit nimic... hmm... Adică nu au stricat nimic, nu au furat nimic...

Vorbele lui s-au stins treptat; și-a frecat bărbia și a privit gânditor pe fereastră, la zidul din spatele doamnei Chatham.

Cei trei adulți au rămas într-o tăcere stânjenitoare, iar Nick și-a dat seama deodată ce se petrecea, de fapt, acolo. Era un joc de șah, Nick contra doamnei Granger. Doamna Granger încercase să-și folosească regina: doamna Chatham, cu impermeabilul ei negru, era regina neagră.

Până să înceapă atacul, Nick nu știuse că avea o apărare solidă: draga lui mamă, regina albă. Iar partida nu se

terminase. Avea să continue până când una dintre părți câștiga și alta pierdea.

Doamna Chatham nu a mai rămas mult. Au mai stat puțin de vorbă, peste tabla de șah, despre cum copiii au dreptul să exploreze idei noi, despre cât de important e să-și respecte profesorii și munca pe care o fac ei, despre cum toată lumea trebuie să urmeze niște reguli pentru ca școala să fie un loc în care să se poată studia în liniște.

Apoi domnul Allen a întrebat-o pe doamna Chatham dacă vrea o cafea și prăjitură cu banane.

— Nu, mulțumesc, trebuie să plec.

Le-a mulțumit părinților lui Nick și părinții lui Nick i-au mulțumit la rândul lor.

Nick a condus-o la ușă și i-a urat noapte bună.

Regina neagră și-a pus eșarfa roșie și a ieșit în lumina apusului de octombrie.

— Nick, trebuie să stăm puțin de vorbă, a zis mama lui, așezându-se la loc pe canapea. Dacă aflu că ai fost nerespectuos cu doamna Granger sau cu orice alt profesor, o să iasă rău, să știi.

— Nu am fost nerespectuos. Pe cuvânt. E adevărat că i-am convins pe toți să folosească cuvântul meu, dar, cum spuneai și tu, nu am făcut niciun rău nimănui. Îmi pare rău că eu, Dave și Pete i-am convins pe toți să-i ceară doamnei Granger un frindel. A fost urât din partea noastră, cred... Dar ea a început, când i-a pedepsit pe elevi să

rămână după ore și să scrie o propoziție de sute de ori doar pentru că au pronunțat o singură dată cuvântul meu. Tuturor le place cuvântul meu. Ne amuzăm, atâta tot.

— Bine, Nick, a zis tatăl lui, dar dacă toată lumea e deranjată și directoarea vine să stea de vorbă cu mama ta și cu mine, atunci probabil că nu e amuzant pentru toți, nu? Și cred că ar fi mai bine să le spui prietenilor tăi să înceteze chiar acum... De mâine, adică.

— Nu pot, tată, a răspuns Nick dând din cap. N-am cum. A devenit un cuvânt adevărat. A fost doar al meu la un moment dat, dar nu mai e. Dacă aș ști cum să pun capăt acestei povești, cel mai probabil aș face-o. Dar nu pot.

Nick s-a uitat la părinții lui să vadă dacă-l înțelegeau. Îl înțelegeau.

— Cum spuneam, nu voi fi nerespectuos, dar îmi place cuvântul meu. Și cred că o să așteptăm să vedem ce se întâmplă în continuare.

Piesele de șah – regele și regina lui – i-au dat dreptate. Partida avea să continue.

10 | Libertatea presei

Judy Morgan era reporter la *Gazeta din Westfield*, ziarul local. Westfield era un oraș mic și liniștit. Din când în când avea loc un furt, adolescenții mai făceau gălăgie, se mai adunau oameni să scandeze împotriva primăriei sau a consiliului local. Dar, în general, toate erau bune și frumoase în Westfield, după cum se putea vedea și din *Gazeta din Westfield* în fiecare zi de joi.

Ted Bell vindea publicitate pentru ziar, iar fiica lui era în clasa a patra la Școala Lincoln. El i-a spus lui Judy că niște elevi din clasa a cincea nu ascultă de profesori – ceva legat de un cuvânt pe care-l folosesc toți ca pe un cod secret. Iar cu o săptămână în urmă jumătate dintre elevi fuseseră ținuți după ore, inclusiv fetița lui.

Judy avea de ales între asta și un articol despre optsprezece pomi noi care urmau să fie plantați pe Magistrala de Est. Pomii mai puteau aștepta. Evenimentele de la școala elementară păreau demne de un articol.

Prin urmare, Judy Morgan s-a dus la Școala Elementară Lincoln la ora trei, în aceeași zi în care doamna Chatham le

făcuse o vizită părinților lui Nick. Avizul de pe ușă spunea: „Toți vizitatorii trebuie să se înregistreze la cancelarie.”

Pe panoul de lângă cancelarie, Judy a văzut anunțul doamnei Granger despre pedeapsa pentru folosirea cuvântului *frindel*. A făcut doi pași înapoi și a fotografiat anunțul. L-a mai citit o dată, apoi a intrat în cancelarie.

Doamna Freed, secretara școlii, i-a zâmbit.

— Vă pot ajuta?

— Da, sunt sigură că da. Numele meu e Judy Morgan și sunt de la *Gazeta din Westfield*. Aș vrea să știu ce e cu anunțul despre cuvântul acela, *frindel*. Cu cine ar trebui să stau de vorbă?

Doamnei Freed i s-a șters imediat zâmbetul de pe buze. Era sătulă până peste cap de tot ce avea legătură cu cuvântul acela. În ultima săptămână telefonul ei sunase încontinuu. Dacă nu era vreun părinte nemulțumit de faptul că fiul sau fiica lui trebuise să rămână după ore, era cineva din consiliul de administrație care voia să stea de vorbă cu doamna Chatham sau cu doamna Granger. Doamna Freed și-a îngustat buzele și și-a mijit ochii.

— Cu doamna directoare ar trebui să stați de vorbă. Numai puțin, să văd dacă doamna Chatham e liberă.

Era liberă. Nu există director pe lume care să nu aibă timp să stea de vorbă cu cineva de la ziarul local. Reporteră a fost invitată în biroul doamnei Chatham.

Judy a observat imediat că directoarei nu-i făcea plăcere să vorbească despre acel subiect. Când a întreat-o ce era cu afişul de lângă cancelarie, doamna Chatham răsese:

— Ei, afişul? O nimica toată. Nişte copii au pus la cale o farsă şi am vrut să-i punem punct.

Râsul directoarei i-a sunat fals lui Judy Morgan.

— Şi v-a ajutat afişul să puneţi punct farsei? Am auzit că săptămâna trecută foarte mulţi copii au fost pedepsiţi să rămână după ore. Aţi putea să-mi vorbiţi despre asta? Părinţii ar vrea să ştie ce se întâmplă.

Doamna Chatham arăta ca un... ca un elev care a fost chemat de directoarea şcolii. S-a foit puţin pe scaun şi a încercat să zâmbească.

— Da, încă sunt probleme, a zis ea, dar situaţia e sub control. Doamna Granger se poate să fi reacţionat uşor exagerat. Copiii nu cred că au vrut să fie nerespectuoşi. Ei doar se amuză şi la mijloc e mai degrabă o diferenţă de opinii.

Apoi doamna Chatham i-a povestit reporterei tot ce ştia despre cuvântul *frindel* şi cum a devenit el popular printre elevi. Judy Morgan şi-a notat tot. Iar când directoarea a tăcut, Judy a întreat-o:

— V-ar deranja dacă aş ruga-o pe doamna Granger să-mi răspundă la câteva întrebări?

— Nu, nicidecum, a răspuns doamna Chatham.

Judy își dădea seama însă că directoarea ar fi preferat ca ea să nu se afle acolo. Dar ce-ar fi putut să-i spună? Doamna Chatham n-avea cum s-o țină departe de doamna Granger pentru că, până la urmă, America e o țară liberă, cu o presă liberă. Dacă Judy voia să stea de vorbă cu doamna Granger, mai devreme sau mai târziu avea să stea de vorbă cu ea.

Nu a avut mult de așteptat. Peste trei minute, Judy Morgan era la ușa Sălii 12. Se uita înăuntru, la doamna Granger. Aproximativ cincisprezece elevi stăteau în bancă și își scria fiecare suta de propoziții. A bătut la ușă, iar profesoara și elevii și-au ridicat ochii din hârtii.

— Sunt Judy Morgan de la *Gazeta din Westfield*, doamnă Granger. Putem sta puțin de vorbă?

Doamna Granger s-a ridicat de pe scaun, a ieșit pe hol și a închis ușa. Judy a văzut că toți elevii din clasă încercau să-și dea seama ce spun. Judy a remarcat imediat ochii doamnei Granger – cenușii, poate cu câteva puncte aurii – și privirea ei severă, dar în niciun caz aspră sau rea, ci strălucitoare și intensă.

Reportera n-a pierdut vremea.

— Am auzit că nu vreți să-i lăsați pe elevi să folosească un cuvânt nou. Ce e cu acest război?

Doamna Granger nici măcar nu i-a zâmbit. Doar ochii i-au strălucit mai intens.

— În primul rând, nu e vorba de niciun război. Eu doar îmi ajut elevii să înțeleagă că absurditatea asta trebuie să înceteze. E o pierdere de vreme și de energie! De ce să fie inventat un cuvânt nou care e inutil? Ar trebui să învețe să folosească cuvintele care există deja. Dar, bineînțeles, e un capriciu, nimic mai mult. Iar capriciul e o dorință trecătoare. Părerea mea este că o să le treacă, o să uite.

— Știți cumva cum au început toate acestea? a întrebat-o Judy ridicându-și privirea din carnetul ei.

Ochii doamnei Granger aproape că au luat foc.

— Da, știi chiar *foarte* bine. A fost ideea unui elev de clasa a cincea, Nicholas Allen. Iar acum vă rog să mă scuzați, doamnă Morgan, am de corectat niște lucrări de control.

Doamna Granger pusese punct interviului. Și-a luat rămas-bun cu o strângere de mână scurtă și fermă.

Însă reportera nu a plecat. S-a dus în celălalt capăt al holului și s-a așezat pe o bancă de lângă cancelarie ca să-și citească însemnările și să vadă dacă putea face ceva cu ele. Toate acestea au durat cam cinci minute. Apoi Judy s-a ridicat, și-a pus carnetul în geanta mare, neagră, i-a făcut cu mâna doamnei Freed, care era toată încruntată, și a pornit spre ieșire.

Când se îndrepta spre parcare, cinci sau șase elevi care își terminaseră de scris propozițiile pentru doamna Granger au ieșit pe o altă poartă. Judy a mers alături de ei și i-a auzit răzând și glumind. Apoi i-a întrebat:

— De ce nu renunțați la cuvântul „frindel”? Nu e neplăcut să rămâneți după ore?

Un băiat care mai avea puțin și cădea din cauza ghiozdanului mare a privit-o zâmbind.

— Nu-i așa rău. Intotdeauna sunt și câțiva prieteni acolo. Până acum am scris propoziția de șase sute de ori. Pe urmă copiii au spus că doamna Granger nici nu le mai verifică foile. Erau siguri, pentru că la fiecare a patra sau a cincea propoziție („Scriu această pedeapsă cu un pix”), în loc de *pix* scriau *frindel*. Iar doamna Granger nu le spusese nimic. O fată se lăudă că în ziua aceea scrisese cuvântul *frindel* de patruzeci și cinci de ori.

— E un record nou, a zis ea zâmbind.

— Și băiatul acela, Nick, a fost și el pedepsit? i-a întrebat Judy.

Copiii au chicotit și un băiat cu părul castaniu-roșcat și cu ochelari i-a răspuns:

— Doamna Granger l-a pus pe Nick de-atâtea ori să rămână după ore, că toată lumea crede că vrea să-l adopte. Reporteră a zâmbit și le-a mai pus o întrebare:

— Știți cumva dacă-l găsec pe Nick în după-amiaza asta, ca să vorbesc și cu el?

Scriu această pedeapsă cu un frîndel.

● Scriu această pedeapsă cu un frîndel.

Scriu această pedeapsă cu un frîndel.

Scriu această pedeapsă cu un frîndel.

Scriu această pedeapsă cu un frîndel.

Scriu această pedeapsă cu un frîndel.

Scriu această pedeapsă cu un frîndel.

Scriu această pedeapsă cu un frîndel.

Scriu această pedeapsă cu un frîndel.

Scriu această pedeapsă cu un frîndel.

● Scriu această pedeapsă cu un frîndel.

Scriu această pedeapsă cu un frîndel.

Scriu această pedeapsă cu un frîndel.

Scriu această pedeapsă cu un frîndel.

Scriu această pedeapsă cu un frîndel.

Scriu această pedeapsă cu un frîndel.

Scriu această pedeapsă cu un frîndel.

Scriu această pedeapsă cu un frîndel.

Scriu această pedeapsă cu un frîndel.

● Scriu această pedeapsă cu un frîndel.

Scriu această pedeapsă cu un frîndel.

E un record nou.

Băiatul s-a uitat la Judy și i-a zis:

— Nu cred că Nick ar vrea să vorbească acum cu tine.

Dacă spune ceva greșit, cine știe ce pățește.

Apoi le-a zâmbit prietenilor lui. Elevii au râs, s-au împins și și-au dat ghionturi. Au pornit spre stradă. Judy a urcat în mașină, s-a dus înapoi la birou și a început să scrie.

În dimineața următoare, la redacția *Gazetei* a sosit un plic maro adresat lui Judy Morgan, iar sub numele ei scria „Povestea frindelului“. Când Judy a deschis plicul, a găsit o fotografie de grup cu clasa a cincea de la Școala Elementară Lincoln. Doamna Granger și alți șase profesori erau așezați pe margine, iar elevii erau frumos îmbrăcați și pieptănați. Dar era ceva ciudat cu fotografia aceea.

Reportera s-a uitat atent și a văzut că fiecare elev ținea sus un pix și că fiecare părea să spună același lucru. Nedumerirea ei nu a durat mai mult de o secundă:

— Sigur că da! Spun toți „frindel“!

Pe spate scria: „Rândul 3, al cincilea din stânga“.

Judy s-a uitat la fotografie și l-a recunoscut pe băiatul roșcat și zâmbitor, cu ochelari, cu care vorbise în parcare cu o zi în urmă.

— Ei, ei, ei. Mă bucur să te cunosc, domnule Nicholas Allen, a zis ea râzând.

11 | Ediție specială! Ediție specială! Știre senzațională!

Joi dimineață, *Gazeta din Westfield* a ajuns în toate cele 12 297 de case și cutii poștale din Westfield. Articolul despre Școala Elementară Lincoln era în fruntea primei pagini. Titlul?

*Un elev de clasa a cincea spune:
„La o parte, domnule Webster“*

Și ce mai articol! Nu că n-ar fi spus adevărul Judy Morgan: tot ce scria era adevărat. Dar felul în care spunea adevărul a întors orașul pe dos.

Iată, de exemplu, ce scria despre doamna Granger: „Doamna Granger, adeptă a ordinii și a autorității, se războiește cu sute de tineri apărători ai frindelului. Niciuna dintre părți nu se dă bătută.“

Sau despre Nick: „Toți spun că Nick Allen este creierul acestei campanii care pune în mod inteligent problema

libertății de exprimare și a regulilor din sistemul de educație. El e cel care a inventat noul cuvânt.“

Sau ultima frază din articol: „Un lucru e sigur: elevii de la Școala Elementară Lincoln sunt îndrăgostiți de *frindel* și nimeni nu pare să dea înapoi în acest război al cuvintelor.“

Și, bineînțeles, *Gazeta din Westfield* a publicat și fotografia cu clasa. Iar numele doamnei Granger și al lui Nick erau trecute sub fotografie, ca să-i știe toată lumea.

— Ce înseamnă asta?!

Așa i-a zis lui Nick mama lui, vârandu-i articolul sub nas când s-a întors de la școală.

— Ai vorbit cu reportera? Pare să știe extrem de multe despre tine și despre cuvântul tău, tinere domn!

— Ce înseamnă asta?!

Așa i-a zis administratorul școlii doamnei Chatham, trântindu-i ziarul pe birou.

— De ce a trebuit să vorbești cu reportera? Nu ne e oricum destul de greu să-i convingem pe contribuabili să dea bani pentru școli? Mai era nevoie și de un articol ca ăsta?

— Ce înseamnă asta?!

Așa i-a zis doamna Chatham doamnei Granger, fluturându-i ziarul în față.

— Știu că a trebuit să stai de vorbă cu femeia aceea, dar chiar trebuia să-i spui toate lucrurile astea? Mare minune dacă nu o să fim toți dați afară.

A fost o zi de pomină pentru toată lumea. Și nimeni nu reușea să înțeleagă de unde avea Judy Morgan fotografia cu clasa.

12 | Pe calea undelor

La o săptămână după publicarea articolului în *Gazeta din Westfield*, elevii de generală și de liceu nu mai foloseau cuvântul *pix* – începuseră să folosească cuvântul *frindel*. Le plăcea la nebunie.

Nick devenise un fel de erou pentru toți copiii din oraș și în scurt timp a înțeles că nu-i ușor să fii erou – chiar dacă ești doar un erou local. Totul are un preț.

Oamenii se uitau la Nick atunci când intra în magazinul cu articole de menaj al tatălui său ori când stătea la coadă la Penny Pantry ca să cumpere o ciocolată. Își dădea seama că era recunoscut și atunci se simțea stânjenit și ciudat.

La școală, colegii aveau pretenția ca Nick să fie tot timpul pe fază și amuzant și, chiar și pentru un puști inteligent ca Nick era prea mult. Profesorii, secretara, directoarea, ba chiar și asistenta și paznicul îi urmăreau fiecare mișcare, tot timpul.

Părinții lui erau grozavi. Într-adevăr, când apăruse articolul, și mama, și tatăl lui fuseseră supărați la început. Nick spusese:

— Mamă, dar n-am făcut nimic rău. Și nici doamna de la ziar.

Iar părinții lui au văzut că avea dreptate. Tot ce era în articol era adevărat, iar adevărul e adevăr și n-ai ce-i face. Deși li se părea penibil că tot orașul vorbea despre băiatul lor, în secret, mama și tatăl lui Nick se bucurau. La urma urmei, un cuvânt nou-nouț e ceva extraordinar. Nicholas al lor era un băiat ieșit din comun, fără nicio îndoială.

Mai era cineva în oraș care credea că noul cuvânt este extraordinar. Bud Lawrence stătuse toată viața lui în Westfield, iar la nouăsprăzece ani economisise destui bani cât să înceapă o afacere. A așteptat să-i vină o idee bună, apoi a cumpărat primul fast-food Dairy Queen din statul lor. Peste câțiva ani a cumpărat un restaurant McDonald's. Asta era cu treizeci de ani în urmă, iar cele două restaurante îl îmbogățiseră – era unul dintre cetățenii de frunte din Westfield.

Când Bud Lawrence a citit articolul despre noul cuvânt, și-a pus avocatul să inițieze procedura de înregistrare a cuvântului *frindel*. În patru zile a creat o companie care vindea pixuri ieftine de plastic pe care scria *frindel*. A vândut trei mii de *frindeluri* în prima săptămână. Se vindeau

atât de bine, încât niciun magazin din tot Westfieldul nu le avea în stoc. Apoi, la fel de brusc, copiii n-au mai cumpărat frindeluri. Vânzările s-au redus, iar Bud Lawrence a început să se gândească la alte proiecte.

Peste o săptămână a venit Halloweenul, frunzele au început să cadă și orașul părea să se liniștească.

Și s-ar fi liniștit, dacă n-ar fi apărut Alice Lunderson. Alice locuia în Betherly, un oraș situat la unsprezece kilometri de Westfield, și lucra cu jumătate de normă la televiziunea locală CBS din Carrington, un oraș cu circa 75 500 de locuitori.

Când în regiune aveau loc evenimente importante – inundații, tornade sau alte dezastre naturale – sau când dădea de povești care păreau haioase sau originale, Alice îl suna pe managerul televiziunii din Carrington. Dacă știrea era bună sau dacă era o zi în care în lume nu se întâmpla mare lucru, atunci televiziunea trimitea o mașină și o echipă pentru filmări.

Alice avea abonament la toate ziarele din regiune, ca să fie la curent cu evenimentele locale. Cele mai multe apăreau joia, iar ea le primea luni sau marți. Apoi îi lua o zi, două, să le citească pe toate. Miercuri dimineață a văzut în sfârșit articolul din *Gazeta din Westfield* despre războiul cuvintelor. L-a citit de două ori și s-a uitat cu

atenție la fotografia cu clasa. Era sigură că știrea aceea avea să facă senzație.

Managerul televiziunii din Carrington a fost de aceeași părere. A sunat la sediul din Boston al CBS, pentru că uneori Bostonul prelua știri din redacția de la Carrington. Femeii din Boston i s-a părut că știrea are potențial, așa că a sunat la redactorul de știri din New York.

Când articolul din *Gazeta din Westfield* a ajuns prin fax la New York, echipa de acolo a fost încântată. S-au uitat pe desfășurătorul săptămânii și au hotărât că s-ar fi potrivit perfect ca încheiere a jurnalului de seară al zilei următoare – joi. Ordinele au fost transmise telefonic de la New York la Boston, Carrington și Betherly. Miercuri la amiază Alice avea aprobarea, subiectul ei fusese acceptat. Era primul ei subiect difuzat la știrile naționale – douăzeci de milioane de telespectatori aveau să-i vadă reportajul.

Miercuri, după școală, Alice Lunderson și echipa ei de filmare erau pe veranda doamnei Granger. Doamna Granger nu s-a lăsat impresionată de reflectoare și de microfoane. A privit direct în cameră și a zis:

— Întotdeauna am spus că dicționarul este cel mai potrivit instrument pentru educarea tinerilor și spun asta și acum. Elevii trebuie să înțeleagă că limba și cuvintele au reguli și că aceste reguli au o istorie plină de sens. Nu am putut să nu iau atitudine și am luptat atunci când s-a

încercat înlocuirea unui cuvânt folositor cu un cuvânt absurd inventat fără niciun motiv.

— Și ați pierdut lupta, doamnă Granger? a întrebat reportera.

Privind spre cameră, doamna Granger și-a turat privirea la maximum.

— Încă nu s-a terminat, a răspuns ea zâmbind neconvincător.

Când Alice și echipa au apărut acasă la Nick, familia Allen era pregătită să-i primească. Nick stătea pe canapea, între părinții lui. Reflectoarele îl orbeau. Mama lui îl instruisese ce să spună și ce să nu spună.

— Nu uita, îi zisese ea în timp ce-i aranja părul, pe reporteri nu-i interesează decât să pună mâna pe o știre care să facă senzație. Tu o să rămâi aici, în oraș, după ce pleacă ei. Ai grijă ce spui.

Stăteau pe canapea, cu picioarele sub măsuța de cafea. Dacă doamna Allen îl călca pe picior pe Nick însemna că ea urma să răspundă în locul lui la întrebarea pusă de reporteră. Doamna Allen nu avea încredere în reporteri.

— Spune-mi, Nick, de ce ai inventat acest cuvânt nou, *frindel*? a întrebat Alice Lunderson.

Lui Nick i s-a pus un nod în gât.

— Doamna Granger a zis că toate cuvintele din dicționar au fost inventate de oameni și că ele au sensul pe care-l au

pentru că așa hotărâm noi. Și m-am gândit că ar fi amuzant să inventez un cuvânt nou și să văd dacă e așa.

— Ai fost surprins când doamna Granger s-a supărat? I-a întrebat Alice zâmbind.

Mama lui Nick l-a călcat pe picior.

— Nu ni s-a părut că doamna Granger s-ar fi supărat, a zis ea. Cuvântul *frindel* a început să fie folosit de toată lumea și a atras atenția. Dumneai este o profesoară foarte bună.

— Îhî, a confirmat Nick. Vreau să spun că fără ea n-aș fi învățat atât de multe despre cuvinte.

— Ce se va întâmpla în continuare cu tine și cu noul tău cuvânt?

Alice se pregătea să încheie interviul. Își dăduse seama că Nick și părinții lui nu puteau fi convinși să spună ceva care să pună paie pe foc. Așa că a vrut să iasă ceva vesel și relaxant.

— Poate vi se pare ciudat, dar, deși eu l-am inventat, nu mai este cuvântul meu. *Frindel* e al tuturor acum și cred că viitorul lui depinde de noi toți.

Alice a vorbit puțin și cu doamna Chatham, care era foarte îngrijorată, și cu Bud Lawrence, creatorul *frindelului* oficial, care era tot un zâmbet. După ce a filmat introducerea și încheierea, echipa de filmare s-a întors

la Carrington să editeze și să monteze bucățile filmate într-un reportaj de două minute.

În seara zilei următoare, după ce s-au terminat toate știrile importante despre războaie, prețul petrolului și rezervele de hrană la nivel mondial, crainicul știrilor CBS s-a uitat la cameră și a zâmbit.

— Se spune că termenul englezesc *quiz** a fost creat în 1791 de un director de teatru din Dublin pe nume Daly. El ar fi pariat că poate inventa un cuvânt nou și a scris cu creta *q-u-i-z* pe toate zidurile și pe toate clădirile din oraș. A doua zi era peste tot, iar o săptămână mai târziu întreaga Irlandă se întreba ce înseamnă acel cuvânt. Fusesse creat un cuvânt nou. *Quiz* este singurul cuvânt din limba engleză inventat de cineva fără să fie nevoie de el – până acum. Acum există un cuvânt nou, *frindel*, iar Alice Lunderson e la Westfield, New Hampshire, și ne spune despre ce e vorba.

Alice a făcut o scurtă introducere. Apoi au apărut pe ecranul televizorului doamna Granger, Nick, Bud Lawrence și mama lui Nick, vorbind despre frindel în casele a douăzeci de milioane de oameni.

Printre acei douăzeci de milioane de oameni se număra și unul dintre producătorii emisiunii *Noaptea târziu*

---

* În limba engleză, „test“.

cu David Letterman. Altul era redactor la revista *People*, altul scria pentru revista pentru copii 3-2-1 *Contact*. Zeci de redactori, directori de studio și specialiști în marketing au văzut reportajul la știri. Și toți și-au dat seama că e un subiect cu un mare potențial.

În următoarele trei săptămâni, fiecare bărbat, femeie și copil din America a aflat de existența acestui nou și nostim cuvânt folosit de copii în locul cuvântului *pix*. Copiii, din Ohio și Iowa, până în New York, Texas sau California, au început și ei să-l folosească.

Bud Lawrence a fost brusc asaltat de comenzi pentru tot felul de obiecte cu *frindel* pe ele și și-a recăpătat interesul. Dar apăruseră complicații.

— Vezi maldărul ăla de comenzi? îi spunea avocatul. O să avem probleme. Am înregistrat marca, dar e o formalitate. Toată țara știe că acest cuvânt a fost inventat de băiețelul ăla. Dacă nu cazi la înțelegere cu tatăl lui, pierzi tot. Poate se ajunge și la un proces. Cuvântul e al băiatului.

Când domnul Allen a venit acasă la prânz, soția lui i-a spus că trebuie să-l sune pe Bud Lawrence.

— Ceva legat de noul cuvânt.

Pentru Tom Allen nu era o veste bună. Se săturase de toată tevatura. Toate aiurelile din ultima vreme îl făcuseră să nu prea dea pe la magazin, rămăsese în urmă cu actele

America a aflat de existența acestui nou și nostim cuvânt.

și acum avea de recuperat câteva săptămâni. Abia dacă avea timp acum să se ocupe de comenzile pentru Crăciun.

Nu voia și alte bătaii de cap, dar Bud era un prieten vechi. Prin urmare, înainte de a se întoarce la magazin, tatăl lui Nick s-a oprit la biroul lui Bud Lawrence.

— Tom, mă bucur să te văd, i-a zis Bud, ridicându-se de la birou și ducându-se la el să-i dea mâna. Ia loc.

Tom s-a așezat fără tragere de inimă. Bud a tras și el un scaun lângă el.

— Ai mai văzut vreodată atâta agitație în Westfield? Tu și Ginny cred că sunteți tare mândri de... băiatul vostru.

Nu-și putea aminti cum îl cheamă pe Nick.

Tom s-a foit în scaun și a dat din cap.

— Da, e o mare figură, asta e sigur. Dar să știi, Bud, mi-ar plăcea să se termine toate astea – prea multă bătaie de cap.

Bud a înțeles imediat ce trebuie să facă pentru a obține ce voia.

— Tom, mă tem că ăsta e doar începutul, oamenii sunt foarte interesați. Ai văzut, probabil, pixurile alea roșii pe care scrie *frindel*. Eu le-am făcut. Am vrut să văd ce se-ntâmplă. Dar cuvântul e al băiatului tău. Mi-am pus avocatul să ceară înregistrarea cuvântului acum câteva săptămâni, că așa sunt eu. Când apare ceva nou, îmi place să mă implic, zise el zâmbindu-i larg lui Tom, care a schițat și el un zâmbet firav. În momentul ăsta am

o imprimantă în Massachusetts, una în Chicago și alta în Los Angeles care scot tricouri pe care scrie *frindel* deasupra unei poze cu un pix – adică frindel. Fiecare furnizor are comenzi pentru peste douăzeci de mii de tricouri. Profitul e de doi, poate trei dolari la bucată. Și sunt în discuții cu companii de pixuri și creioane din Hong Kong și Japonia pentru o afacere care ar aduce bani serioși. Au văzut și ei în presă ce se întâmplă cu frindelul și vor să cumpere drepturile mărcii și să facă o linie nouă de frindeluri pentru copii. Nu glumesc – frindelul e pe val.

Bud nu se înșelase. Tom se făcuse mic în scaun numai auzind toate astea. Era prea mare bătaia de cap.

— Tom, vreau să-ți vorbesc deschis. Ca tutore al băiatului, trebuie să iei decizia corectă. Eu vreau să văd ce urmează să se întâmple. O să-mi asum niște riscuri, o să cheltuiesc niște bani, să văd ce o să fie. Dar am nevoie de acordul tău. Am nevoie de semnătura ta pe actele astea de înregistrare a mărcii și trebuie să cădem de acord asupra dreptului meu de a folosi marca. Știu că e mare tămbălău pentru un simplu cuvânt, dar nu știm ce-o să se-ntâmple până nu facem ceva.

Bud i-a arătat hârtiile de pe biroul lui.

— Acolo am un contract, e corect și cinstit. Băiatul tău primește treizeci la sută din profit pentru drepturile lui de autor. E o ofertă corectă și generoasă. Deci ce zici?

Ce crezi? Lasă-mă să-mi bat eu capul cu astea și vedem, poate iese ceva.

Pe biroul de lângă Tom erau actele și un pix. S-a uitat la Bud, apoi s-a întins, a luat pixul și a semnat cele două exemplare ale actelor de înregistrare a mărcii și cele trei exemplare ale contractului.

— Nu am nicio îndoială în ce te privește, Bud, și eu chiar nu vreau să am de-a face cu așa ceva. Asta e tot? a întrebat ridicându-se.

— Nu, Tom. Poftim.

Și i-a întins tatălui lui Nick un cec în valoare de 2 250 de dolari.

— Pentru ce?

— E partea lui Nick din vânzările de frindeluri din primele trei săptămâni, i-a explicat Bud zâmbind.

Tom s-a uitat la cec.

— E extraordinar, Bud, și chiar mă bucur, lui Nick o să-i prindă bine banii ăștia pentru facultate. Dar te-ăș ruga să rămână între noi. Dacă află Nick, nu mai tunde peluze și n-o să-l mai pot convinge că trebuie să pună bani deoparte. Rămâne între noi, da?

— Sigur, Tom, am înțeles. Rămâne între noi.

Și au dat mâna.

Domnul Allen a plecat de la biroul lui Bud și a traversat strada până la bancă. A deschis un cont de economii pentru Nick, iar directorul băncii i-a zis că poate aranja

cu domnul Lawrence ca celelalte sume să fie depozitate automat. Lui Tom Allen îi convenea. Nu voia să mai audă nimic legat de toate astea.

Tatăl lui Nick a mers încet spre magazin, întrebându-se dacă lucrurile aveau să mai fie vreodată ca înainte în orășelul lui liniștit.

13 | Pe val

Viața a revenit însă la normal în Westfield. Copacii au rămas fără frunze, au venit Ziua Recunoștinței, apoi zăpada, Crăciunul, apoi și mai multă zăpadă. Toamna și iarna au adus liniștea peste oraș și i-a făcut pe oameni să stea mai mult prin casele lor.

Și Școala Elementară Lincoln era mai liniștită. Mania frindelului luase sfârșit. Asta nu însemna totuși că noul cuvânt fusese uitat. Dimpotrivă.

Toți copiii, ba chiar și câțiva profesori îl foloseau. La început, în mod intenționat. Apoi ajunsese o obișnuință și, pe la mijlocul lui februarie, *frindel* era un cuvânt ca oricare altul, ca *ușă* sau *pom* sau *șapcă*. Locuitorii din Westfield se obișnuiseră cu el și nu se mai mirau când îl auzeau.

În restul țării însă era mare fierbere. *Frindel* făcea progrese. În sute de orașele și metropole, de la o coastă la alta, copiii foloseau noul cuvânt, iar părinții și profesorii încercau să-i oprească. Așa cum se întâmplase și la Westfield.

Bud Lawrence era în culmea fericirii. Făcuse tricouri cu *frindel* pe ele, ochelari de soare, gume, caiete, coli de hârtie și alte zeci de produse. Noile frindeluri importate din Japonia erau la mare căutare, iar acum se pregătea să le vândă și în Japonia și Europa. În contul lui Nick intrau sume din ce în ce mai mari.

Bud a făcut o fabrică în Westfield, ca să producă șepci de baseball Frindel, creând astfel douăzeci și două de locuri de muncă. În luna martie, consiliul local a votat instalarea unui indicator sub numele orașului, pe Drumul 302. Pe el scria: „Locul de origine al frindelului.“

Cât despre doamna Granger, ea părea să se fi dat bătută, sau poate așa i se ceruse. Nu știa nimeni. Anunțul în care interzicea folosirea cuvântului dispăruse pe tăcute de pe panou, iar elevii nu mai erau pedepsiți să rămână după ore și să scrie propoziții. Nimic ieșit din comun.

Cu o singură excepție.

Toți elevii din clasa a cincea greșeau cel puțin un cuvânt la testul săptămânal de ortografie. Săptămână de săptămână, primul cuvânt pe lista doamnei Granger era *pix* și în fiecare vineri, la testul de ortografie, toți elevii îl scriau *f-r-i-n-d-e-l*.

Nick fusese celebru o vreme. Toată lumea îl văzuse la *Noaptea târziu*, la *Bună dimineața, America* și la alte două, trei emisiuni. John, Chris, toți prietenii lui îl întrebau

Bine ați venit
la
WESTFIELD

Locul de origine al
FRINDELULUI

Viața a revenit însă la normal.

cum e să mergi cu limuzina. După o săptămână, două, nu-i mai interesa. Toată lumea părea că uitase și mergea mai departe.

Singurul care nu putea uita era Nick.

14 | În mintea lui Nick

Pentru ceilalți, Nick era la fel ca înainte. Dar pentru el ceva se schimbase, în mintea lui. Bineînțeles, avea în continuare tot felul de idei grozave, dar acum îi era puțin frică de ele.

De exemplu, la ora de științe sociale, Nick învățase că oamenii care cumpără lucruri se numesc *consumatori*. Când consumatorii nu mai cumpără, magazinele și restaurantele dau faliment.

Atunci îi venise o nouă idee.

Tuturor elevilor le plăcea ora prânzului. Mâncarea de la școală însă nu le plăcea. Și tot timpul știau ce o să fie la prânz – simțeau mirosul mâncării toată dimineața și pe urmă se duceau la masă. Mâncarea era întotdeauna proastă.

„Cantina școlii“, își zicea Nick, „este un fel de restaurant. Iar elevii sunt consumatori. Și nu e nimeni obligat să mănânce aici la prânz.“

Nick știa ce ar putea să urmeze. Avea să-i convingă pe toți să vină cu pachet de-acasă până când doamnele de la

cantină găteau mai bine. Era convins că ele găteau altfel pentru familia lor. Elevii erau consumatorii care dădeau 1,35 de dolari pe prânz și, până când nu devenea mai bună mâncarea, nu aveau să scoată banii din buzunar.

Ce idee grozavă! Nick era convins că o să funcționeze și era foarte entuziasmat.

Dar apoi Nick și-a amintit ce se întâmplase cu *frindel* și l-au trecut fiori pe șira spinării. Era convins că, dacă toți copiii renunțau la cantină, mai devreme sau mai târziu cineva avea să-și dea seama că fusese ideea lui Nick Allen și ar fi încurcat-o. S-ar fi scris în presă. Directoarea i-ar fi sunat pe ai lui – orice se putea întâmpla.

Pentru prima oară în viața lui, Nick a păstrat pentru sine noua idee. Nu le-a zis nimic nici măcar lui John sau Chris.

Iar asta l-a făcut pe Nick să se schimbe.

Mama lui a fost prima care a observat.

— S-a întâmplat ceva la școală, dragule? l-a întrebat pe Nick într-o zi de martie.

Părea abătut, întristat. Era îngrijorată.

— Nu, nimic.

— S-a întâmplat ceva cu prietenii tăi? Nu prea au mai trecut pe aici.

— Mamă, serios. Nu s-a întâmplat nimic. E iarnă. Toți sunt ocupați cu hocheiul, cu baschetul. Asta-i tot.

Și Nick s-a dus în camera lui și a încuiat ușa.

Doamna Granger a observat și ea că Nick se schimbase. Ștregarul isteț care o privise drept în ochi și-i spusese „Dar eu chiar nu aveam niciun frindel la mine“ nu mai era acolo. Zi după zi, Nicholas Allen era din ce în ce mai tăcut și mai preocupat. Temele lui erau perfecte, nu vorbea decât dacă era întrebat, nu mai râdea și nu mai făcea glume cu prietenii lui, ca altădată. Peste câteva luni se termina școala și nu știa cum l-ar putea ajuta.

Spre sfârșitul anului școlar, Nick și-a amintit de scrisoarea pe care doamna Granger îl pusese să se semneze atunci când doar ce începuse toată povestea cu frindelul. Jocul de șah se terminase, așa că, în curând, doamna Granger avea să-i dea scrisoarea. Dar a așteptat degeaba toată primăvara. S-a gândit că doamna Granger uitase. Îi era teamă să-i aducă aminte, dar murea de curiozitate.

În ultima zi de școală, Nick a bătut la ușa clasei doamnei Granger. Profesoara aranja manualele pe etajerele de sub ferestre.

— Intră, a zis melodos, fără să se întoarcă.

— Bună ziua, doamnă Granger.

Doamna Granger s-a întors spre el.

— A, tu erai, Nicholas. Mă bucur foarte tare că ai venit.

Voiam să stau de vorbă cu tine și acum n-o să mai fie nevoie să-ți trimit o scrisoare în vacanța de vară.

Lui Nick i s-a pus un nod în gât.

— De-asta am venit – pentru scrisoare.

Doamna Granger l-a privit nedumerită la început.

— A! Scrisoarea aceea, a zis ea și apoi a făcut o pauză. Sigur îți aduci aminte, Nicholas, că ți-am zis că o să ți-o trimit când se vor termina toate astea... și încă nu am ajuns acolo.

— Nu?! se miră Nick și, cu capul înclinat într-o parte, a întrebat: Când se vor termina?

Doamna Granger a zâmbit și a zis:

— Ei, Nicholas, când o să se termine o să știi, crede-mă. Altceva voiam să vorbesc cu tine.

A venit lângă el, doar o jumătate de metru îi despărțea. Nick crescuse mult în anul acela, iar acum se priveau drept în ochi. Nick a observat că privirea ei era mai blândă, dar la fel de intensă.

— Am observat că ai fost foarte tăcut în ultima vreme. Să știi că nu ai greșit cu nimic anul ăsta, Nicholas. Știu că s-au întâmplat multe lucruri și că s-au spus multe lucruri. Sunt sigură că nu ți-a fost tot timpul ușor. Dar ideea ta a fost bună, iar eu sunt foarte mândră de felul în care te-ai comportat – în cea mai mare parte a timpului...

Nick era stânjenit, dar doamna Granger a continuat.

— O să faci lucruri mari în viață, Nicholas. Sunt absolut sigură. Și nu trebuie să te dai bătut.

Apoi doamna Granger a dat mâna cu Nick și l-a privit atent. Ochii ei erau mai luminoși ca oricând.

— Nicholas Allen, mi-a făcut plăcere să te am elev. Acum ieși și bucură-te de vară. Sunt sigură că o să faci lucruri ieșite din comun, tinere.

Doamna Granger l-a urmărit cu privirea pe Nick. Înainte de a deschide ușa, s-a întors cu fața la ea.

— Vă mulțumesc, doamnă Granger. O vară minunată și dumneavoastră.

Apoi a zâmbit larg și i-a zis:

— Și nu uitați să cumpărați frindeluri noi pentru anul următor.

Datorită acestei scurte conversații cu doamna Granger, dar și după o doză sănătoasă de vacanță, Nick s-a pus pe picioare. Era mândru că inventase un cuvânt nou și se gândea cu plăcere la toată agitația pe care o provocase. Un singur cuvințel a făcut ca experiența clasei a cincea să fie de neuitat.

Înainte de clasa a șasea, Nick redevenise el însuși și asta s-a văzut și în gimnaziu, și la liceu și la facultate.

De exemplu, doi ani mai târziu, toate cantinele din oraș aveau mâncare delicioasă cel puțin patru zile pe săptămână, și asta datorită Consumatorului Nick. Inspectorul regional vizitase Westfieldul ca să afle de ce avea acel oraș mic cel mai bun program de prânz din tot statul.

Cât despre liceu, povestea isprăvilor lui Nick ar putea dura la nesfârșit. Iar asta ar amâna prea mult sfârșitul

acestei povești care a început când Nick era în clasa a cincea.

Pentru că sfârșitul acestei povești a venit mai târziu – peste zece ani.

Dar ce s-a întâmplat în acești zece ani cu cuvântul lui Nick? Nimic deosebit, nimic interesant. Cu cuvintele nu se întâmplă lucruri deosebite sau ieșite din comun. Cuvintele fie sunt folosite, fie nu sunt folosite. Iar *frindel* era folosit din ce în ce mai mult. Se transforma într-un cuvânt adevărat.

15 | Iar câștigătorul este...

Peste zece ani, Nick Allen era student. Când era în al treilea an de facultate, în luna noiembrie, s-au întâmplat două lucruri importante.

Mai întâi, când a împlinit douăzeci și unu de ani, Nick a avut acces la contul frindelului deschis de tatăl lui.

Nick era bogat. Era foarte bogat. Era atât de bogat, încât nici nu-și dădea seama cât de bogat era.

Nick voia să le dea părinților lui o parte din bani, dar ei spuneau că nu au nevoie și că nu vor. Însă Nick le-a reamintit că întotdeauna și-au dorit să călătorească și că ar trebui să-i considere un fel de cadou aniversar mai mare. Și până la urmă i-au primit.

Nick voia să-i dea și fratelui său mai mare, James, niște bani, dar James a zis nu are nevoie și că nu vrea. Însă el i-a reamintit lui James că fiica lui de doi ani avea să crească și într-o zi avea să meargă la facultate – iar James îi dăduse lui Nick la un moment dat toată colecția lui de cartonașe de baseball. Până la urmă James i-a acceptat cadoul.

Apoi Nick și-a cumpărat un computer nou și rapid. Și vreo zece jocuri noi. Și o bicicletă de munte. Pe urmă a încercat să uite de bani, dar nu e deloc ușor. S-a descurcat totuși destul de bine și a continuat să învețe pentru licență.

Al doilea lucru important din acea toamnă a fost un pachet pe care Nick l-a primit acasă – un pachet mare și greu. Era de la doamna Granger.

Trei lucruri erau în pachet: 1) a opta ediție, nouă-nouă, a dicționarului *Webster's College*; 2) un bilet scris de mână lipit pe coperta dicționarului; și 3) un plic gros, alb. Nick s-a uitat pe spatele plicului și și-a văzut numele. Îl scrisese acolo într-o după-amiază de septembrie, după ore, în clasa doamnei Granger. Trecuseră zece ani de atunci.

Nick a pus plicul jos și a dezlipit biletul de pe coperta dicționarului.

*Dragul meu Nicholas,
Te rog să te uiți la pagina 541.*

Nick a deschis repede dicționarul și a căutat pagina 541, cu inima bubuindu-i în piept.

Acolo, între *frigueros* și *fringilid*, a citit următoarele:

FRINDEL, frindeluri, s.n. – instrument de scris sau de desenat cu pastă. – Cuvânt inventat arbitrar; creat de Nicholas Allen, SUA, 1987 (vezi pix).

Nick a citit apoi restul biletului de la doamna Granger.

Acesta este un dicționar nou pe care îl recomand elevilor pentru a-și scrie temele. Când le explic cum sunt adăugate în dicționar cuvinte noi, le spun să caute cuvântul „frindel“.

Îți trimit și scrisoarea pe care ți-am promis că ți-o dau la sfârșitul micului nostru război. Pentru că acum s-a terminat.

*Profesoara ta,
doamna Lorelei Granger*

Pe Nick îl apucase amețeala. Cu mâinile tremurătoare, a deschis plicul gros, alb și a scos scrisoarea veche de zece ani și a început să citească.

Dragă Nicholas,

Dacă citești această scrisoare înseamnă că frindel a intrat în dicționar. Felicitări.

Poți privi răsăritul, dar nu-l poți încetini sau opri și nu-l poți face să se întoarcă din drum. Iar eu asta încercam să fac cu cuvântul tău.

La început am fost supărată. Recunosc. Nu îmi plăcea să văd cum cuvântul „pix“ era dat deoparte ca și cum nu ar fi contat. Dar presupun că dacă în latină cuvântul „pană“ ar fi fost

frindilus, în loc de pinna, ai fi inventat cuvântul „pix“. Unele lucruri pur și simplu trebuie să se întâmple, așa cum soarele răsare – și nu poți face nimic, le vezi doar.

Cuvântul frindel există de mai puțin de trei săptămâni. Acum înțeleg că este o șansă pe care orice profesor și-o dorește: șansa de a vedea cum elevii inteligenți iau un lucru învățat la o oră plictisitoare și îl aplică în propria lor lume. Îți mărturisesc că mă interesează foarte mult ce se va întâmpla în continuare. Vreau să văd ce o să se întâmple.

Dar cred că rolul meu e destul de mic și nu știu de ce mi se pare că am ajuns să joc rolul negativ. Fiecare poveste bună are nevoie de un personaj rău, nu crezi?

Într-o zi te voi ruga să mă ierți și sper că mă vei ierta.

Nick, știi că îți place să-ți folosești gândirea. Te-aș ruga să te gândești la mine: când am început eu să predau, nimeni nu ajunsese încă pe Lună, nu existau nave spațiale, nici CNN sau sateliți meteorologici. Nu existau aparate video, CD-uri sau computere.

Mii de lucruri se schimbă în lume. Eu întotdeauna am încercat să-i învăț pe copiii lucruri care să le fie de folos orice s-ar întâmpla.

Foarte multe lucruri au devenit inutile. Dar cuvintele sunt încă importante, chiar și acum. Oamenii au nevoie de cuvinte. Gândim cu ajutorul cuvintelor; scriem cu ele, visăm cu ele, sperăm și ne rugăm cu ele. Din acest motiv îmi plac dicționarele. Un dicționar rezistă trecerii timpului. Și, după cum știi, se și schimbă și crește.

Încă o dată, felicitări. Îți trimit și un mic cadou.

*Cu prietenie,
doamna Granger*

Nick și-a amintit ochii doamnei Granger și a înțeles acum care era sensul din spatele felului în care i se schimbă privirea. Ce smecheră! Fusese de partea cuvântului *frindel* tot timpul. Luptând împotriva lui, ea de fapt îl ajutase.

În plicul alb era o cutie plată, dreptunghiulară, care semăna cu o cutie de ceas. Nick a scos cutia și i-a desfăcut capacul. Înăuntru era un obiect pe care Nick nu-l mai văzuse de zece ani: instrumentul de scris preferat al doamnei Granger, stiloul ei maro cu capac albastru. Iar

FRINDEL

sub agățătoare era o hârtie împăturită. Era un alt bilet. Unul foarte scurt. Cu un singur cuvânt: *Frindel*.

O lună mai târziu s-a întâmplat ceva și în partea veche a orașului Westfield, unde copacii sunt uriași și casele mici. În dimineața de Crăciun, cineva a sunat la ușa doamnei Granger. Doamna Granger a deschis ușa, dar nu era nimeni.

Cineva lăsase un pachet între ușa casei și ușa exterioară – o cutie împachetată în hârtie verde, cu o fundă roșie și un plic alb lipit pe o parte. A zâmbit și a ridicat-o de jos.

În cutia poștală de lângă ușă a văzut un plic cu roșu, alb și albastru, trimis cu poșta rapidă, pe jumătate ieșit din cutie. S-a gândit că poate ajunsese în noaptea de ajun. A deschis ușa exterioară, a luat plicul, a închis cele două uși și a intrat în casă, tremurând de frig.

Doamna Granger a intrat în camera de zi și s-a așezat pe canapea. Plicul era de la Inspectoratul Școlar din Westfield. Părea important, așa că doamna Granger l-a deschis imediat.

Era o scrisoare de felicitare din partea inspectorului. Fusese creată o bursă, în urma primirii unei donații de un milion de dolari „de la un fost elev“. Bursa Lorelei Granger pentru Elevi.

Doamna Granger și-a zis că trebuie să fie o greșeală – sau o farsă. Un milion de dolari? Aiurea! Îi venea să-l sune pe inspector și să lămurească toate astea.

Dar era dimineața zilei de Crăciun și, cu toate că inspectorul îi fusese elev, doamna Granger a hotărât să aștepte până a doua zi. N-avea ce să se întâmple.

De altfel, mai era un pachet care o aștepta pe canapea, și îi atrăgea atenția cu funda lui roșie. Deschise mai întâi plicul.

Era o felicitare de Crăciun cu câteva rânduri scrise dezordonat – caligrafia unui băiat de clasa a cincea, evident.

Dragă doamnă Granger,

Sunte-ți una dintre profesoarele mele preferate. Vreau să vă dăruiesc ceva.

Cu stîimă,

Un elev

Doamna Granger s-a uitat încruntată la cuvintele scrise greșit, apoi a rîs și a dat din cap. Copiii sunt la fel, an după an. Era profesoară de patruzeci și cinci de ani, în iunie se pensiona. Nu-și amintea să fi trecut vreun Crăciun fără să primească un cadou de la un elev.

A desfăcut funda roșie, a rupt hîrtia și a deschis pachetul. Se aștepta să găsească un obiect din sfoară și bețe de înghețată, sau din macaroane spiralate și lipici.

Însă era o cutie dreptunghiulară învelită în catifea albastră. A deschis-o: în ea era un stilou frumos, auriu. Era rece și greu. Pe cilindrul strălucitor erau gravate câteva cuvinte, și doamna Granger a fost nevoită să aprindă veioza de lângă canapea. Apoi a citit cele trei rânduri subțiri, scrise la calculator:

*Acest obiect îi aparține doamnei Lorelei Granger
și îi poate da orice nume dorește.*

Cu drag, din partea lui Nicholas Allen

Cuprins

1. Nick	7
2. Doamna Granger	13
3. Întrebarea	19
4. Detectivul de cuvinte	23
5. Prezentarea	29
6. O idee măreață	39
7. Războiul pentru cuvânt	45
8. Mai puternic decât o sabie	49
9. Șah	57
10. Libertatea presei	65
11. Ediție specială! Ediție specială! Știre senzațională!	73
12. Pe calea undelor	77
13. Pe val	91
14. În mintea lui Nick	95
15. Iar câștigătorul este.....	101